

Romani venisset, consul crearetur, bellicae paene patrati a Metello summa committeretur sibi. Metelli tamen et triumphus fuit clarissimus, et meritum ex virtute ei cognomen Numidici inditum est. At C. Marius L. Sullam quaestorem habuit et per eum missum ad regem Bocchum Jugurtha rege potitus est; designatusque iterum consul in urbem reversus Kalendis Januariis eum in triumpho duxit.

Effusa immanis vis Germanarum gentium, quibus nomen Cimbris ac Teutonis erat, quum Caepionem Manliumque consules et alios duces fugassent et exuissent exercitu, populus Romanus non alium repellendis tantis hostibus magis idoneum imperatorem quam Marium est ratus. Tum multiplicati sunt consulatus ejus. Tertius in apparatu belli consumptus; quarto trans Alpes circa Aquas Sextias cum Teutonis conflixit; quinto citra Alpes in campis, quibus nomen erat Raudiis, ipse consul et proconsul Q. Catulus contra Cimbros fortunatissimo decertare proelio. Hac victoria videtur meruisse Marius, ne ejus nati rempublicam paeniteret, ac mala bonis repensasse. Sextus consulatus veluti praemium ei meritorum datus est, quo Glauciae Saturninique furorem, rempublicam seditionibus lacerantium et gladiis quoque et caede comitia discutientium, consul armis compescuit hominesque perniciosos in Hostilia curia morte multavit.

¹⁾ *commeatus* = Orlov.

i. *Tillægsexamen ifølge Bekj. 22. Maj 1874.*

(Mathematisk-naturvidenskabelig Retning.)

Juni 1895.

1) Udarbejdelse i Modersmaalet, fri Opgave: Hvilken Betydning har det at kunne fremmede Sprog? 2) Oversættelse fra Dansk til Latin: Midt i det ægæiske Hav ligger en lille Ø, hvis Navn er Delus. Grækerne fortalte, at den længe havde *svømmet* ¹⁾ paa Havet, indtil Latona kom derhen og fødte to Børn, Sønnen Apollo og Datteren Diana. Allerede i de ældste Tider kom Grækerne baade fra Asien og Europa sammen dér og *holdt* ²⁾ Lege til Ære for de to Guder. Øens Jordbund var saa hellig, at endog Perserne skaanede den, da de i Aaret 490 satte over Havet for at angribe Grækerne. Da tolv Aar derefter det Forbund, som plejer at kaldes det deliske, stiftedes mod Perserne, *anbragte* ³⁾ Grækerne det fælles *Skatkammer* ⁴⁾ dér, idet de mente, at Guderne selv vilde forsvare det mod alle Fjender. Senere blev det dog *flyttet* ⁵⁾ til Athen, fordi der var Fare for, at Perserne skulde røve Pengene. Lidt efter lidt prydedes Øen med prægtige Templer, i hvilke der var Statuer af Guder og andre Prydelser. Athen sendte altid Sendemænd til Legene, og det Skib, paa hvilket de sejlede, skal have været det samme, som fordum havde ført Theseus til Kreta. Vi vide ikke, paa hvilken Tid Øen mistede sin *Anseelse* ⁶⁾ og sin Rigdom; men nu er den ganske *forladt* ⁷⁾.

¹⁾ *natare.* ²⁾ *facere.* ³⁾ *constituere.* ⁴⁾ *aerarium.* ⁵⁾ *transferre.* ⁶⁾ *fama.* ⁷⁾ *desertus.*

V. Prisopgaver.

Til Besvarelse af de for Aaret 1893—94 af Universitetet udsatte 14 Prisopgaver*) indkom i Aaret 1894—95 12 Afhandlinger, nemlig 2 theologiske, 1 retsvidenskabelig, 1 statsvidenskabelig, 2 lægevidenskabelige, 2 filosofiske, 1 æsthetisk, 1 historisk, 1 østerlandsk-filologisk og 1 kemisk. Af disse Afhandlinger fandtes den ene af de theologiske, den ene af de

*) Jfr. Univ. Aarb. f. 1893—94 S. 515—16.

lægevidenskabelige, den østerlandsk-filologiske og den kemiske værdige til Prisen. Accessit tilkjendtes den retsvidenskabelige, den anden af de theologiske, den anden af de lægevidenskabelige, den ene af de filosofiske og den æsthetiske.

Forfatterne fandtes at være:

Af de Prismedaille tilkjendte Afhandlinger:

Stud. theol. *Chr. Jensen*, af den theologiske,
Cand. med. & chir. *N. J. Strandgaard*, af den lægevidenskabelige,
Stud. mag. *Fr. Gustav Petersen*, af den østerlandsk-filologiske og
Assistent ved den polytekniske Læreanstalts kemiske Laboratorium, Cand.
mag. *S. P. L. Sørensen*, af den kemiske.

Af de Accessit tilkjendte Afhandlinger:

Cand. theol. *J. C. Sennels*, af den anden theologiske,
Cand. jur. *Niels Haagen Bache*, af den retsvidenskabelige,
Læge *L. Fr. Andresen*, af den anden lægevidenskabelige,
Stud. theol. *L. Emil Rasmussen*, af den ene filosofiske og
Stud. mag. *R. Vendelbo Pedersen*, af den æsthetiske.

Vedkommende Censurers Bedømmelser af de indkomne Afhandlinger lyde saaledes:

I. *De theologiske Afhandlinger*. Til Besvarelse af Universitetets theologiske Prisspørgsmaal for 1893—94: »At undersøge Krønikebøgernes Værdi som Kilde til Israels Historie i Kongetiden« er der indkommet to Afhandlinger.

Den ene, der har Motto af Leopold von Ranke: »Wir müssen das Unleugbare festhalten, alles Uebrige als Ueberlieferung, die sich bezweifeln lässt, aber nicht zu verwerfen ist, betrachten« er et grundigt og dygtigt Arbejde, som i gjennemgaaende klar og let overskuelig Fremstilling viser Fortrolighed med den Æmnet vedrørende Litteratur og den historisk-kritiske Methode, som Forfatteren, følgende sit Motto, anvender med et vist Maadehold. Men sammen med disse væsentlige Fortrin findes iøjnefaldende Mangler. Forfatterens Erkjendelse af, at Krønikebøgerne er et stort Exempel paa, hvorledes »Dogmet overvinder Historien«, burde have gjort ham forsigtigere, saa at han, hvad nu næppe kan siges at være Tilfældet, havde undgaaet Fristelsen til at stille sig paa det modsatte ligesaa »dogmatiske« Standpunkt. Fremdeles mangler Afhandlingen i høj Grad Oversigt over Resultatet; Slutningsafsnittet er i denne Henseende langt fra tilfredsstillende. Men særlig maa det beklages, at Fremstillingen ofte i Formen skæmmes ved en flot Overlegenhed i sin Dom og røber en stødende Mangel paa Respekt og Pietet ikke alene overfor fremragende Historikere, paa hvis grundlæggende Undersøgelser Forfatteren dog selv helt igjennem bygger, men ogsaa overfor selve det bibelske Skrift, der behandles.

Trods disse Mangler ere vi i Betragtning af det dygtige videnskabelige Arbejde, der er nedlagt i Afhandlingen, overbeviste om, at den fortjener at belønnes med Universitetets Guldmedaille.

Den anden Afhandling har Motto af Delitzsch: »Frei, aber nicht freigeistig; frei, aber nicht frivol!« Forfatteren af den viser et Fortrin fremfor sin Konkurrent, idet hans Behandling af Opgaven vidner om større Blik for Gjenstandens Alvor. Fremdeles er Afhandlingen klar i Anlæg og Gjennemførelse og vidner om megen Flid og Omhu i Undersøgelsen af den kronistiske Text selv og dens Kilder, samt om en ikke ringe lagttagelsesevne; Forfatterens Kritik er ofte sund og træffende. Men hans Kjendskab til det

øvrige Gamle Testamente er i iøjnefaldende Grad stærkt begrænset, saa at han savner det bredere Grundlag, der skulde give ham Evne til sikrere at skjelne mellem væsentligt og uvæsentligt, mellem hvad der kan forudsættes og hvad der maa søges, og Læseren trættes ved en ofte smaatskaaren Behandling. Videre har Forfatteren kun brugt nogle faa exegetiske og kritiske Hjælpemidler og har derfor ikke naaet den fornødne Frihed overfor dem.

Kunne vi herefter ikke tilkjende Afhandlingen Prisen, ere vi dog i Betragtning af dens ovennævnte gode Egenskaber ikke i Tvivl om, at den er fuldt værdig til et Accessit.

Kjøbenhavn, i Marts 1895.

H. Scharling.

P. Madsen.

Fredrik Nielsen.

L. W. Schat Petersen.

J. C. Jacobsen.

II. *Den retsvidenskabelige Afhandling.* Som Besvarelse af den retsvidenskabelige Prisopgave for 1893—94: »Begrebet: Personlig Myndighed i dets Udvikling fra og med Chr. V.'s Lov« er indleveret en Afhandling med Motto: »suum cuique tempori«.

Den historiske Del af denne Afhandling lider af væsentlige Mangler. Forfatteren har opstillet visse ledende Synspunkter for den historiske Udvikling, som imidlertid i en Flerhed af Retninger lide baade af Uklarhed og Urigtighed; og disse ledende Synspunkter have derhos paavirket Under søgelsen paa en lidet heldig Maade, saa at den ikke er bleven tilstrækkelig indgaaende og nøjagtig i Enkelthederne.

Ogsaa i Forfatterens Fremstilling af den gjældende Ret findes forskellige Udviklinger, som ikke kunne bifaldes, ligesom den i det hele taget ikke er tilstrækkelig selvstændig og dybtgaaende. Men paa den anden Side viser dog Afhandlingen, at Forfatteren har nedlagt et betydeligt og alvorligt Arbejde i den; han gjør paa en klar og fornuftig Maade Rede for den personlige Myndigheds Væsen og Betydning, har fremdraget en Del nyt Stof til Belysning af den historiske Udvikling og viser derhos en ikke ringe Evne til at forme sine Tanker i en let og behagelig Fremstilling. Derfor maa Afhandlingen trods de paaankede væsentlige Mangler anses for et saa lovende Arbejde, at vi indstille den til at belønnes med et Accessit.

Kjøbenhavn, i Marts 1895.

H. Matzen.

Deuntzer.

Jul. Lassen.

C. Torp.

V. Bentzon.

III. *Den statsvidenskabelige Afhandling.* Som Besvarelse af den statsvidenskabelige Prisopgave for Aaret 1893—94: »En Fremstilling og Vurdering af den i de senere Aar rundt om i Europa fremkomne Tilbøjelighed til en mere udstrakt Anvendelse af Stats- og Kommunemonopoler i fiskalt Øjemed« er der indkommet en Afhandling med Motto: »Hvad som var, skal vorde« osv.

Afhandlingen vil allerede paa Grund af dens skizzemæssige Form ikke kunne komme i Betragtning, saa meget mindre som den ikke giver nogen Besvarelse af hele Spørgsmaalet. Saaledes ere Kommunemonopoler kun løselig berørte, uagtet det vilde have sin store Interesse at faa samlet et fyldestgørende Materiale til Belysning af disse. Hertil kommer, at Afhandlingen mangler Originalitet; den har ingen Synspunkter, men er skrevet uden Hensyn til den hele historiske Baggrund, ud fra hvilken Bevægelsen skal forstaaes; der meddeles kun en Række Kjendsgjæringer om Forholdene i forskellige Lande, men hvad det er for en Samfundsudvikling, der har affødt den hele Bevægelse, hvor den bærer hen, og hvorledes den udformer sig paa de forskellige Omraader (saaledes i hele Agitationen for Monopolisering i Forsikringsvæsenet), og i hvilken Sammenhæng den staar til andre centraliserende Bevægelser (»Ringe«, »Carteller« o. s. v.), derom giver Afhandlingen ingen Underretning.

Vi kunne derfor ikke anse den for værdig til at modtage nogen Belønning.

Kjøbenhavn, den 8de Marts 1895

Will. Scharling.

V. Falbe Hansen.

H. Westergaard.

IV. *De lægevidenskabelige Afhandlinger.* Til Besvarelse af den lægevidenskabelige Prisopgave for 1893—94: »Der ønskes en Fremstilling af Hjertets Perkussionsforhold for sunde og syge, med en speciel, paa egne Undersøgelser støttet Redegjørelse for den saakaldte »afdæmpede Perkussion« og dennes Betydning» er der indkommet to Afhandlinger.

Den ene med Motto: »Je crois, que nous avons deux écueils également à craindre: celui de trop particulariser, et celui de trop généraliser. Le second mène autant que le premier à de faux résultats« (Bichat). Forfatteren af denne Afhandling lægger en betydelig kritisk Begavelse for Dagen. Hans Fremstilling af de ældre Forfatteres Undersøgelser af Hjertets Perkussionsforhold er fuldstændig og oplysende. Men særlig udmærker Afhandlingen sig ved en dybtgaaende Undersøgelse saavel af Resultaterne af Hjertets Perkussionsforhold i det hele som af den saakaldte afdæmpede Perkussion, og hvad den har bragt tilveje — i Sammenligning med de andre Perkussionsmetoder. Meget fortjenstfuld er Forfatterens Illustrationer [positive Aftryk] af de ved de forskellige Perkussionsmetoder erholdte Dæmpningsfigurer paa Lig, sammenlignede med Sektionsfundet; de udmærke sig ved deres Objektivitet og give en talende Demonstration til Texten. Forfatterens Undersøgelser og kritiske Analyse baade af egne og andres Undersøgelser fortjene Opmærksomhed og belyse godt de Vanskeligheder, der stille sig i Vejen for Perkussionen af Hjertet med det Formaal at bringe Resultater, som kongruere med Hjertets anatomiske Forhold. Forfatteren tager ved denne Fremstilling temmelig lidt Hensyn til ældre Forfatteres Meninger om dette Punkt; men hans gennem Analyse vundne Anskuelse, at den afdæmpede Perkussion i og for sig giver Anledning til en større Forskydning af Hjertedæmpningens Grænser end den tidligere Perkussionsmethode, er baade ejendommelig for Forfatteren og klar samt overbevisende. En mindre Brede i Kritiken af andre Undersøgeres Resultater vilde gøre Afhandlingen lettere læselig, og nogle Smaafejl kunde være undgaaede. Forfatteren synes saaledes ikke at kjende mere end en Forfatter over dette Æmne med Navnet Schott. Men disse Indvendinger ere kun smaa i Forhold til denne meget store og paa Materiale rige Afhandling. Vi ere derfor ikke i Tvivl om at tilkjende den Prisen.

Den anden indkomne Afhandling har som Motto: »Pouvoir explorer est une grande partie de l'art«. (Hippocrates Epid. III).

Den giver en meget god og let læselig Oversigt over Hjertets Perkussionsforhold hos sunde og syge, støttet til en fyldig og kritisk Benyttelse af Litteraturen. Forfatteren fremstiller paa en ganske klar Maade de Mangler, som baade ældre og nyere Perkussionsmetoder medføre; men man savner dog en mere dybtgaaende kritisk Belysning af hele Perkussions-spørgsmaalet. Forfatteren naar derfor ikke til et videre Overblik og viser sig noget betaget af den nyeste Perkussionsmethode, den afdæmpede Perkussion. Han er derved kommen til at sætte denne Methode højere end den fortjener, naar dens Resultater prøves under en omfattende sammenlignende Kritik. Hertil kommer, at hans iøvrigt meget talrige Illustrationer ikke fremtræde som tilstrækkelig objektivt holdte, idet de ere indtegnede paa Skizzer af Brystkassen i formindsket Størrelse; de aabne derved Muligheden for en mere subjektiv Opfattelse end ønskeligt. Ogsaa Forfatterens Experimenter paa Lig lade Læseren føle Mangelen af en dybere gaaende, kritisk Analyse af Perkussionsresultaterne. Vi kunne derfor ikke tilkjende Forfatteren Prisen, men tildele ham ubetinget et Accessit for hans i det hele store og i mange Henseender oplysende Arbejde.

Kjøbenhavn, den 2den Marts 1895.

C. Reisz.

Chr. Gram.

V. *De filosofiske Afhandlinger.* Som Besvarelser af Prisopgaven i Filosofi for 1893—94: »Der ønskes en Undersøgelse af de æsthetiske Følelsers Natur og en Bestemmelse af deres Omraade« er der indkommet to Afhandlinger.

Den ene af disse, der har til Motto: »At bøje sig ind under Autoriteten er en let tilgængelig Ting«, vidner om Skarpsindighed og Reflexionsevne, men tillige om Tilbøjelighed til at bevæge sig i formelle Betragtninger i Stedet for at støtte sig til lagttagelser og Exempler. Hverken naar Forfatteren udtrykker sine egne Anskuelser, eller naar han — hvad han kun i ringe Grad gjør — tager Hensyn til andres, undersøger han det empiriske Grundlag, som er uundværligt for enhver psykologisk Theori. I sit eget Resultat lægger han for stor Vægt paa et enkelt Kriterium for de æsthetiske Følelser og kommer derved ikke til bestemt at afgrænse dem i Forhold til beslægtede Følelser, og ved ensidigt at betone de æsthetiske Følelsers Uafhængighed af praktisk Interesse kommer han til at overse den stadige Vexelvirkning mellem den æsthetiske og den praktiske Interesse. Da Afhandlingen tillige er altfor kortfattet og forbigaar flere Fænomener, der burde være fremdragne, kunne vi ikke tilkjende den nogen Belønning.

Den anden Afhandling, som har til Motto: »Mille rami — radix una«, søger at naa til Opgavens Besvarelse gennem en Undersøgelse af de forskellige Arter af æsthetiske Følelser. Først undersøges Elementarfølelserne, de til umiddelbare Sansefølelser knyttede Følelser, og Forfatteren gennemgaar her de forskellige Sanser hver for sig, for derefter at søge fælles Synspunkter for alle æsthetiske Elementarfølelser. I Afsnittet om de højere æsthetiske Følelser drøftes Følelsens Afhængighed af Subjektet, dens Afhængighed af Objektet (eller af Objekterne, naar flere virke sammen) og dens Afhængighed af de bestemmende Forestillingers indbyrdes Forhold. I dette Afsnit ere især Undersøgelserne om Musiken og om den æsthetiske Smag at fremhæve. Efter at have forsøgt at opstille en fælles Grundlov for alle æsthetiske Følelser og drøftet de æsthetiske Følelsers Indflydelse paa det øvrige Bevidsthedsliv, gaar Forfatteren over til Undersøgelsen af en Række enkelte Former (Følelsen ved det komiske, ved det ophøjede, ved det tragiske o. s. v.) og behandler saa tilsidst de æsthetiske Følelsers Omraade. I dette sidste Afsnit kommer han ind paa disse Følelsers Forhold til de praktiske Interesser, et Moment, som burde være fremdraget allerede ved selve Beskrivelsen af de æsthetiske Følelser, og som heller ikke her i Slutningsafsnittet belyses tilstrækkeligt. Afhandlingens forskellige Dele ere af meget ulige Værdi. Vel røber den i det hele psykologisk Sans, stort Kjendskab til enkelte Omraader af Kunst og Litteratur og Evne til at gjøre dette Kjendskab frugtbringende for psykologisk Undersøgelse, og den er bygget paa et alsidigt Grundlag og et godt Overblik og vidner om Tænkomsbhed og Selvstændighed.

Men ligesom der i de første Afsnit findes adskillige Fejl, saaledes lider Forfatterens første Hovedresultat af stor Ubestemthed, idet han ikke tilstrækkeligt har paavist de æsthetiske Følelsers særlige Ejendommelighed, og den sidste Del af Opgaven er behandlet for kort og aforistisk. Medens vi derfor ikke kunne indstille Afhandlingen til den egenlige Pris, mene vi, at den paa Grund af sine ovennævnte gode Egenskaber fortjener Accessit.

Kjøbenhavn, den 4de Marts 1895.

H. Høffding.

K. Kroman.

VI. *Den æsthetiske Afhandling.* Som Besvarelse af den æsthetiske Prisopgave for 1893—94: »Hvilken Berettigelse tilkommer der den symbolske Fremstilling i Digtekunsten, og hvilke ere dens Grænser?« er der indkommen en Afhandling med Motto af R. Wagner: »Grade das vollste Verständniss der Natur ermöglicht es erst dem Dichter ihre Erscheinungen in wunderhafter Gestaltung uns vorzuführen«.

Efter en ikke ganske klar Indledning, der gaar ud paa en temmelig vilkaarlig Sondring mellem Skønhedslære, Æsthetik og Kunsttheori og hævder, at Opgaven vedrører Kunsttheorien, behandler Forfatteren Naturalismen, den subjektive og den objektive Symbolisme, hver væsentlig under Rubrikerne: Natur og Kunstværk, Naturværk og Kunstværk, Kunstværkets

Struktur, Karaktertegning, Karakter og Kunstværk, objectivt og formelt Stilprincip.

Lige saa lidt som Forfatteren er gaaet ud fra Analyse af symbolistiske Digtere eller Værker for derigjennem at klare sig Symbolismens Væsen og Grænser, lige saa lidt har han villet indlade sig paa nogen Bestemmelse af Symbolets Begreb eller søgt at danne sig en Oversigt over de forskellige Former, i hvilke det symbolske optræder i Digtningen og i Digtekunstens Virkemidler. Han kommer derved til at svæve mærkelig abstrakt over sit Æmne, som han paa den ene Side tager meget snævert, paa den anden Side jævnlig udvider fra Digtekunsten til Kunst i Almindelighed, uden dog synderlig at benytte den Litteratur, i hvilken det symbolske er behandlet. Fraregnet en ret omfattende og vel behersket filosofisk-æsthetisk Læsning af Winckelmann, Goethe, Schiller og R. Wagner, synes Afhandlingen udelukkende født ud af Forfatterens eget Indre.

Men maaske netop herved er den i flere Henseender bleven ret egenartet og selvstændig. Opgaven er fra den Side, Forfatteren nu engang har taget den, greben med en vis tiltalende Energi, og han udvikler ofte en ikke almindelig Skarpsindighed og Færdighed i at tumle med Begreberne. Forfatteren har aabenbart bestræbt sig for at naa ind til noget centralt, særlig med Hensyn til Kunstværkets Bygning; hans Slutningsresultater synes i det hele vel begrundede, og ofte ere Grundlinier til en ejendommelig Anskuelse ligesom i Færd med at bryde igjennem det abstrakte og tunge, undertiden maniererede Sprog og den ofte ufuldkomne og ufærdige Fremstilling.

Medens vi ikke kunne anse Afhandlingen værdig til Universitetets Guldmedaille, tro vi i Betragtning af de ovenfor fremhævede Fortrin at turde indstille den til et Accessit.

Den 21de Februar 1895.

J. Paludan.

Cl. Wilkens

VII. *Den historiske Afhandling.* Prisspørgsmaalet for 1893—94: »En Fremstilling af Stænderforsamlingernes Historie i Danmark indtil 1660 og en Paavisning af deres Betydning» har kun fremkaldt én Besvarelse, der har til Motto: »Med Lov skal Land bygges og Freden ret betrygges». Da denne meget kortfattede Afhandling viser, at Forfatteren ganske mangler de Forudsætninger, der ere nødvendige for at skrive en Afhandling af videnskabeligt Værd, og ikke heller kjender de Kilder eller Hovedskrifter, der her have Betydning, vil denne Besvarelse aldeles ikke kunne komme i Betragtning. Kjøbenhavn, i Marts 1895.

E. Holm

Joh. Steenstrup.

Kr. Erslev.

VIII. *Den østerlandsk-filologiske Afhandling.* Som Besvarelse af det for 1893—94 udsatte Prisspørgsmaal i orientalsk Filologi, der lød: »At give en Karakteristik af den i det indiske Drama forekommende Figur Vidushaka, sammenholdt med tilsvarende Figurer i andre Litteraturer» er indkommen en Afhandling med Motto: »Non omnia possumus omnes, Vergil Bucol. VIII, 63«.

Dette er et meget flittigt og omhyggeligt Arbejde, der er godt anlagt og smukt udført og ledsaget af korrekte Oversættelser af de paa Sanskrit anførte Bevissteder. I Indledningen fremhæver Forfatteren, at Inderens ingenium fornemmelig gaar i Retning af Grubleri og Fantasi, Filosofi og Poesi, og at han ikke har nogen betydelig Sans for det komiske, fordi han mangler Blik for det reelle, hvori Komiken i Virkeligheden bundet; navnlig mangler i Indien et betydelig Moment i det komiske, nemlig Lystigheden. Inderens Opfattelse af Livet er mørk og alvorlig, og de indiske Religioner ende i Verdensforsagelse og Askese. Det er først i Renaissance-Tiden, at der fremkommer en Reaktion mod en tidligere Tids Pessimisme; men den frembrydende Komik bliver dog sjælden til Humor, men hyppigt til Spot og Satire, og den hele Litteratur har kun faa Spor af det komiske. Forfatteren omtaler derefter de 3 staaende komiske Figurer, nemlig *Cakara*'en, *Vita*'en og *Vidushaka*'en, og gaar saa i 2det Afsnit over til at give en

Karakteristik af hver enkelt Vidúshaka-Figur i de 10 Dramaer, hvori den forekommer. Medens det maa anerkjendes, at der i dette Afsnit findes særdeles gode Analyser af Vidúshakas Personlighed og Fremhævelse af Hovedsiderne i hans Karakter (f. Ex. Máthavya i Çakuntalá), saa kan det dog ikke nægtes, at Skildringen her paa enkelte Steder kunde have været bedre motiveret ved noget fyldigere Uddrag (f. Ex. Atreya i Nágánanda). Efter denne Analyse af Vidúshaka i de enkelte Dramaer sammendrager Forfatteren i det 3die Afsnit Enkelthederne og giver Figuren fælles Træk. Endelig behandler han i 4de Afsnit Figurens Oprindelse, og hævder her, at Vidúshaka-Figuren er et af de vægtigste Beviser for det indiske Dramas Originalitet. Hertil slutter sig endnu et 5te Afsnit, der udførligt omhandler tilsvarende Figurer i andre Litteraturer. Alt dette er meget godt udført, og vi indstille derfor Forfatteren til at belønnes med Universitetets Prisedaille.

Kjøbenhavn, i Marts 1895.

V. Fausbøll.

Vilh. Thomsen.

IX. *Den kemiske Afhandling.* Som Besvarelse af Universitetets Prisopgave i Kemi for 1893—94: »Der ønskes en paa Forsøg støttet kritisk Undersøgelse af de foreslaaede Metoder til Adskillelse af Strontian og Kalk i vexlende Forhold og en paa denne Undersøgelse bygget, i Laboratoriet praktisk anvendelig Fremgangsmaade til Fremstilling af rene og særlig calciumfrie Strontiumforbindelser« er der indkommen en Afhandling med Motto af Barthe og Falières: »Tous les procédés indiqués jusqu'ici se sont montrés infidèles à des degrés divers: aucun ne permet de préparer directement et du premier jet un sel, chlorure ou azotate de strontium, absolument privé de baryte ou de chaux«.

Forfatteren giver først en historisk Oversigt om de tidligere foreslaaede Fremgangsmaader til Fremstilling af rene Strontiumsalte og har her med Flid og Skjønsmhed fremdraget det vigtigste af det forhaanden værende omfangsrige Materiale. Dernæst har han foretaget et betydeligt Forarbejde af analytisk Natur. Da det viste sig, at Baryum og Calcium ere de eneste Stoffer, som det er vanskeligt, men rigtignok ogsaa meget vanskeligt, at befri Strontiumsalte for, har han gennemgaaet de foreliggende analytiske Metoder til Eftervisning af de nævnte Stoffer i Strontiumsalte og ved passende Ændringer udarbejdet dem, der bedst egnede sig til Anvendelse ved den stillede Opgave, saaledes, at han ved Hjælp af disse stadig har kunnet kontrollere de præparative Metoder. Resultatet af denne Undersøgelse er blevet 3 Metoder af voxende Finhed til Eftervisning af Calcium og ligeledes 3 Metoder af ulige Finhed til Eftervisning af Baryum i Strontiumsalte. Udrustet med disse analytiske Metoder, der maa siges at være meget sindrigt gjennemtænkte og særdeles velskikkede til det foreliggende Øjemed, ligesom deres Udarbejdelse maa have kostet meget Arbejde og stor Taalmodighed, skrider han nu til at prøve de hidtil foreslaaede Fremgangsmaader til praktisk at fremstille rene Strontiumsalte af Strontiumcarbonat, saaledes som dette forekommer i Handelen. Ikke mindre end otte Fremgangsmaader har Forfatteren her gennemgaaet, af hvilke endda flere foreligge i forskellige Modifikationer, og prøvet deres Brugbarhed i de angivne Former og med forskellige Ændringer. Som det kunde ventes, er Resultatet blevet, at Fremstillingen af baryum- og calciumfrie Strontiumforbindelser er meget vanskelig og kræver en temmelig sammensat Fremgangsmaade. Den, Forfatteren acquiescerer ved, er derfor ogsaa en combineret Methode, idet han først ved Strontiumhydroxyd udskiller alle fremmede Stoffer undtagen Baryum og Calcium, dernæst ved en passende Mængde Saltsyre Størstedelen af Baryum som Chlorid, derpaa ved Svovlsyre udfælder næsten alt Strontium som næsten calciumfrit Sulfat, omdanner dette til Carbonat og derpaa til Nitrat og nu ved gjentagen Tilsætning af Svovlsyre i smaa Mængder fjærner endnu tilstede værende Baryum, endelig af den til Glød inddampede Nitratopløsning ved gjentagen Udtrækning med Vinaand fjærner endnu tilstede værende Calciumnitrat. Paa denne Maade opnaar han et Udbytte af 76 til

77 pCt. af det oprindelig tilstede værende Strontium i Form af Nitrat, som er fri for Baryum og Calcium.

Arbejdet er udført med megen Omtanke og en ikke almindelig Sands for, hvad der maa kræves af en præparativ Methode. Mange enkelte Partier frembyde desuden nye Iagttagelser af ikke ringe analytisk Betydning. Det hele er efter alt at dømme udført med stor Samvittighedsfuldhed og Dygtighed og har krævet et meget betydeligt Arbejde, ligesom Resultatet sikkert vil blive modtaget med almindelig Paaskjønnelse. Vi nære derfor ikke nogen Tvivl om, at den Maade, hvorpaa Forfatteren har løst den stillede Opgave, fuldt ud fortjener, at hans Arbejde belønnes med Guldmedaillen.

Kjøbenhavn, den 23de Februar 1895.

Julius Thomsen.

C. Christiansen.

S. M. Jørgensen.

De for Aaret 1894 - 95 udsatte Prisopgaver vare:

1. *Theologi*. Der ønskes en Drøftelse af Grundene for og imod Ægtheden af Peters andet Brev.
2. *Lovkyndighed*. At fremstille og belyse fremmed Rets Indflydelse paa Danmarks borgerlige Strafferets Udvikling i Tiden fra Reformationen indtil Christian Vtes danske Lov.
3. *Statsvidenskab*. Der ønskes en kritisk Fremstilling af den engelske videnskabelige Nationaløkonomis Udvikling efter Stuart Mill.
4. *Lægevidenskab*. En Oversigt over de nyere organiske Jernpræparater, særligt med Hensyn til deres Resorption og Betydning for Chlorosetherapien.
5. *Filosofi*. Fremstilling og Vurdering af John Lockes Filosofi, med særligt Hensyn til dens Indflydelse paa den følgende Tids Tænkning.
6. *Historie*. En Fremstilling og kritisk Undersøgelse af Herulerfolkets Vandringer og Optræden i det nordlige Europa og Middelhavslændene.
7. *Kunsthistorie*. Der ønskes en historisk Fremstilling af den tekniske Udvikling af Kobberstikkunsten og dens forskellige Arter med Hensyn til dens Evne til at gjengive det Maleriske.
8. *Klassisk Filologi*. Exponatur quibus modis adverbia Latina declinata sint. En sproghistorisk Fremstilling af Adverbialdannelsen i Latin.
9. *Østerlandsk Filologi*. At udhæve de vigtigste Læresætninger af Koranen, der have fremkaldt Sektsdannelse i Islam, og give en kort Udsigt over denne indtil det 3die Aarhundredes Slutning efter Hedjr.
10. *Nordisk Filologi*. Under Hensyn til nyere tyske og svenske Undersøgelser ønskes det paavist, om og hvor vidt Stavelsetælling har været benyttet som Grundlag for dansk Versbygning i Tiden mellem Reformationen og Arrebo.
11. *Tysk Filologi*. En Fremstilling og Undersøgelse af de indtil c. 1630 i Danmark med Hertugdømmerne samt i Hamborg og Lübeck trykte højtyske Bøgers Sprog og Skrivemaader.
12. *Astronomi og Mathematik*. At give en Fremstilling af Ptolemaios' Lære om Epicykler og prøve dens Værdi som Tilnærmelsesmethode.
13. *Fysik og Kemi*. Der ønskes en Undersøgelse over den elektriske Gnists Evne til at rive Stoffer med sig, dels fra Elektroderne selv, dels fra det Medium, den slaar over i.
14. *Naturhistorie*. Der ønskes en alsidig (morfologisk, anatomisk, biologisk og systematisk) Bearbejdelse af en eller anden større, vanskeligere dansk Slægt af Blomsterplanter, f. Ex. Potamogeton, Atriplex, Epilobium o. s. v.

VI. Akademiske Promotioner.

I Aaret 1894—95 have tolv Promotioner fundet Sted, idet der er til-
delt en den theologiske Licentiatgrad, fire den medicinske og syv den filosofiske Doktorgrad.

Cand. mag. Victor Torben Lundbeck (Magisterkonferens i engelsk Sprog og Litteratur i Marts 1888) forsvarede den 22de September 1894 sin for den filosofiske Doktorgrad skrevne Afhandling: »Dryden som Tragedie-